
Vestitorul numelui lui Iehova

15 Iulie 1932

Numărul 14

Vestirea numelui lui Iehova

Partea a 4-a

„Carăle Domnului se numără cu douzecile de mii, cu mii și mii; Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai în locașul său cel sfânt.” — Psalm 68 : 17.

IEHOVA își vestește numele pe pământ prin martorii lui credincioși. Aceasta o face numai în măsură restrânsă, dar cu toate acestea, mulți primesc ocazie, ca să cunoască pe Iehova Dumnezeu. Scriptura arată, că lucrul mărturiei va fi urmat de demonstrația puterii și tăriei nemărginite a lui Iehova, prin care are de scop să silească pe toți să cunoască, că el este Cel Prea Inalt: pentru aceasta spune: „Și vor ști, că eu sunt Domnul, că nu degeaba i-am amenințat, că le voi trimite toate aceste rele”. (Ezechiel 6:10). Prin profetul Ezechiel, Iehova face mai mult de șasezeci de ori declarațiunea aceasta. Toată creația „ea trebuie să știe, că a sosit sfârșitul lui Satan, și acum trebuie să piară. În cinstea numelui său și spre binele creațiunii întregi Iehova face acum cunoscută tuturor cauza, că pentru ce a permis cale liberă răului pe pământ, și că pentru ce trebuie să piară acum cei ce fac fărădelege. Cel rău dela început a edificat o organizație atât de puternică, încât nici o putere omenească nu ar putea-o dărâma; Domnul Dumnezeu însă pornește acum cu o astfel de oaste, care nu cunoaște înfrângerea și înaintea la luptă. Clasa mică pământească a oastei Domnului poartă numele rămășiță, și fiecare care este în această clasă este însuflețit de ocazia, că poate să ia parte la justificarea numelui mare al lui Iehova. Cântecul numelui lui Iehova sună curat și lămurit. În ce privește pe rămășiță, cu ea nu se poate asemăna nimic. Iehova Dumnezeu a dat rămășiței cuvântul sau vestea lui. Rămășița nu se teme nici de oameni și nici de Diavol, deoarece acum fiecare membru al rămășiței poate să spună cu drept: „Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul, Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele și el m'a mântuit!” — Isaia 12:2.

„Cu studiul psalmului 68 ne întoarcem acum acolo, unde am întrerupt în numărul precedent al revistei, anume, acum vom examina versetul 14: citim: „Când a înprăștiat Cel Atotputernic pe împărași în țară, parcă ninge pe Talmon”. Traducerile engleze și române în textul acesta folosesc timpul trecut, însă versetul întâi al psalmului precum și alte texte ale Scripturii arată, că textul acesta se referă la viitor. Versetul acesta arată la faptul, și mai cu seamă la timpul, când va fi sosit „ziua cea mare de bătălie a Atotputernicului

Dumnezeu”. Pentru ilustrarea, că ce se va întâmpla atunci, Domnul a făcut icoane, când în luptele pe care le-a condus în interesul poporului său de legământ a pus pe goană pe mai mulți împărași. (Iosua 10:10-11; 2 Samuel 5:17-25). Se pare sigur, că textul acesta care formează obiectul nostru de examinare se referă la „ziua cea mare de bătălie a Atotputernicului Dumnezeu” și la aceea, că ce se va întâmpla atunci.

„Aceasta se va întâmpla în timpul ninsului, sau aceea ce se întâmplă este ilustrat prin zăpadă. Că lupta hotărâtoare va fi pe timp de iarnă, astăzi încă nu se poate vedea lămurit, și nici nu este important. Isus se referă la iarnă și sfătuiește pe cei ascultători, ca înainte de iarnă să fugă. Este scris, că Benaia, un viteaz din oastea lui David, a învins doi lei [viteji] moabiți „Benaia” s'a pogorît în mijlocul unei gropi unde a ucis un leu, într'o zi când căzuse zăpadă”. (2 Samuel 23:20). Aceasta probabil că arată pe Diavolul și pe organizația lui asemănătoare cu lei, cari trebuie să piară.

„Zăpada din textul nostru este probabil un simbol. „Parcă a nins pe Talmon”. Cuvântul „Talmon” din textul acesta înseamnă „umbros” sau „întunerec”. După ce a căzut zăpadă, culoarea neagră a dispărut și Talmonul arăta ca zăpada sau lână albă. „El dă zăpadă ca lână”. (Psalm 147:16). „Dumnezeu tună cu glasul lui în chip minunat: face lucruri mari pe cari noi nu le înțelegem. El zice zăpezii: Cazi pe pământ, zice acelaș lucru ploii, chiar și celor mai puternice ploii”. (Iov 37:5,6). Cuvântul Talmon se trage dintr'un cuvânt ebraic, care înseamnă *iluziune, amăgirea simțurilor sau asemănare*, și pentru aceasta se traduce și cuvinte de flori sau strălucire falsă. Așa dar cuvântul „Talmon” închipuie nimerit pe organizația Diavolului, îndeosebi clasa pământească a aceleia. Organizația aceasta hotărât că este întunecată; „ea urăște lumina și nu iese la lumină”, ei iubește mai mult întunerecul, decât lumina, deoarece faptele ei sunt rele. Așa vorbește Scriptura despre accia, cari formează pe organizația lui Satan. Nimica nu ar ilustra mai bine decât aceasta, partea oficială a organizației lui Satan. Martorii lui Iehova numai acum nu demult au întins vestea adevărului părții oficiale a acesteia, care le-a dat lămurire despre Iehova și împărăția lui. Însă ramura aceasta, și îndeosebi clerul, a urit vestea. Iehova a îndreptat

farul adevărului asupra organizației acesteia întunecate și acum începe să o desbrace: pentru aceasta așa apare ca și „leprosul, care este ca zăpada”. (Exodul 4:6). „Lepra lui Naaman se va lipsi de tine și de sămânța ta pentru totdeauna. Și Ghehazi a ieșit dinaintea lui Eliseu plin de lepră, alb ca zăpada”. (2 Regi 5:27). Iehova a trimis pe martorii lui, ca să invite și să avertizeze organizația lui Satan; și martorii au înmănat citația și avertismentul organizației întunecate: ea se aseamănă cu zăpada înghețată a iernii, care a căzut pe organizația aceasta, și i-a dat un astfel de aspect, ca și zăpada. Aceasta a fost lucrarea lui Dumnezeu și zăpada reprezintă aceea, că timpul de iarnă al lui Dumnezeu pentru respingere și pentru judecata osânditoare a sa a sosit deja asupra organizației dușmane. Matei 21:20.

*Nota traducerii Rotherham mai adaugă textului acesta următoarele: „Asemănarea poate să dea de înțeles, că prada a fost atât de bogată ca și fulgii de zăpadă, și așa de glorioasă ca zăpada sclipitoare, sau se referă la albeața cadavrelor palide”. Fără îndoială, partea din urmă a acestei explicațiuni conține eugetul potrivit. După un alt cercetător „zăpada albă” din textul acesta „înseamnă culoarea albă a hainelor ale în a celor uciși”. „Despre ziua cea mare a bătăliei Atotputernicului Dumnezeu” a scris profetul următoarele: „El face dreptate printre neamuri: totul este plin de trupuri moarte”. (110:6). Despre timpul acesta stă scris: „Nu mai este niciun loc de adăpost pentru păstori, nu mai este nici o scăpare pentru povăzuitoarii turmelor”. — Ieremia 25:35.

*Unii cari susțin că ei iubesc mult pe Dumnezeu și împărăția lui, tot mai stăruiesc pe lângă părerea, că textele, acestea, cari se referă la nimicirea de pe pământ, sunt absolut numai simboluri. Căgelarea aceasta probabil că a rezultat din dorința lor egoistă, că ar dori să trăiască comod și feriți de a vedea nimicire. Inșă este cu mult mai de încredere, ca să primim cuvântul lui Dumnezeu decât părerile oamenilor. Când Isus declară despre zilele de străntorare: „Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum; și nici nu va mai fi: și dacă zilele acelea n'ar fi fost scurtate, nimeni n'ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”, atunci putem fi convinși cu hotărâre despre faptul, că bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu și urmările ei vor fi cu mult mai mult decât numai simboluri simple. Acele vor fi evenimente reale și hotărât că se vor abate peste organizația lui Satan, îndată ce lucrul punerii mărturiei va fi terminat. Împărăția a sosit, și martorii lui Iehova au primit poruncă, ca să grăbească cu vestirea ei, ceace se va executa în scurt timp; și credincioșii fac lucrul acesta. Când Atotputernicul, prin reprezentantul său principal va zdrobi puterile lui Satan, atunci organizația aceasta întunecată se va vedea ca zăpada, deoarece din aceasta va rezulta moartea. Aceasta va aduce o mare bucurie în cer, și de fapt strigăte de bucurie vor însoți biruința.

O organizație îngâmfată

*„Muntele Basanului este un munte al lui Dumnezeu, muntele Basan este un munte cu multe piscuri”. (68:15). Traducerea aceasta nu redă înțelesul adevărat, după cum vom vedea din următoarea explicație: Basanul este pământul, care se întinde spre răsărit dela partea de sus a râului Iordan. Pe timpul lui Avraam au locuit pe el Refaimii, un trib de uriași. (Geneza 11:5; Deuteronomul 3:11). Împăratul Basanului împreună cu oastea lui s'au luptat împotriva poporului de legământ al lui Dumnezeu, dar Dumnezeu i-a dat în mâinile lui Moise. Dumnezeu atunci a vorbit următoarele lui Moise despre împăratul și oastea Basanului: „Nu te teme de el; căci îl dau în mâinile tale, pe el și tot poporul lui, și toată țara lui. Să-i faci cum ai făcut lui Sihon, împăratul Amoriților, care locuia la Hesbon. Și ei l-au bătut, pe el și pe fiii lui, și tot poporul lui, de n'au lăsat să scape unul măcar, și au pus mâna pe țara lui”. (Numeri 21:31,35). Aceasta arată că pământul Basanului închipuie în mod simbolic pe dușmanii lui Dumnezeu. Basanul a fost o țară de pășune întinsă, vestită pentru vitele și oile pe care le prăsea, dar mai cu seamă pentru taurii ei tari. „O mulțime de tauri sunt împrejurul meu, niște tauri [tari, puternici] din Basan mă înconjoară”. (Psalm 22:12). Intre munții Basanului erau mai multe cetăți împrejmuite cu ziduri, zidurile din piatră de bazalt și porțile cărora asemenea erau din aceeași piatră. „Toate cetățile acestea erau întărite, cu ziduri înalte, cu porți și zăvoare, afară de cetățile fără ziduri, cari erau foarte multe la număr”. (Deuteronomul 3:5). Izraeliții au pus în mai multe dintre cetățile acestea. Muntele Basanului sau partea lui muntoasă a fost tare și puternică. Oastea lui a fost nemiloasă și apăsătoare și cu aceasta tot însușirile Diavolului le-a demonstrat. „Ascultați cuvântul acesta juncane din Basan, de pe muntele Samariei, voi cari asupriți pe cei sărmani, zdrobiți pe cei lipsiți și ziceți bărbaților voștri: Dați-ne să bem!” (Amos 4:1). „Despre Dan a zis: Dan este un pui de leu, care s'aruncă din Basan”. (Deut. 33:22). Basan a mai fost vestit și pentru arborii mari cari creșteau acolo. A fost o țară pentru creșterea vitelor, unde trăiau mulți păstori de oi și de vite și era mândria părților de sus ale Iordanului. „Văită-te chiparosule, căci cedrul a căzut, și cei falnici sunt nimiciți. Văitați-vă stejari din Basan, căci pădurea cea nepătrunsă a fost dată jos! Păstorii scot strigăte de jale, pentru că li s'a nimicit fala; puii de lei mugesc; căci desigur Iordanului este nimicit!” (Zaharia 11:2,3). Textele acestea dovedesc, că Iehova Dumnezeu nu-și aseamănă muntele cu munții Basanului. Toate textele citate pentru a înlări aceasta arată, că Basan închipuie pe organizația Diavolului. „Muntele lui Dumnezeu” înseamnă din cuvânt în cuvânt „muntele dumnezeilor [Elohim]”, acesta este tot același cuvânt care apare în versetele unu și șase ale psalmului 82, citim: „Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu: El judecă

în mijlocul dumnezeilor. Eu am zis: Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt". („Dumnezeu stă în adunarea celor puternici: judecă între dumnezei. Eu am zis: sunteți dumnezei, toți sunteți fii Celui Prea Înalt". — traducere engleză).

* Organizația lui Satan este ilustrată ca organizația mai marilor sau a dumnezeilor, care este mare, falnică și îndărălnică; dar în organizația aceasta sunt unii, cari se ridică mai presus, și pe cari îi reprezintă piscurile înalte sau munții Basanului. Pe baza aceasta se pare că traducerea Rotherham este cea mai corectă: „Munte puternic este muntele Basanului, un munte cu multe piscuri înalte este Basanul". — versetul 15.

9 Organizația lui Satan, dar îndeosebi membrele înalte ale ei, fac paradă și demonstrații ca și cum ar fi niște armăsari de speță neîmblânziți, și cu fală caută să se arate, ca astfel să convingă pe poporul de rând, că ce oameni mari și iluștri sunt ei. Toată organizația pământescă a lui Satan este falnică, semeață, aspră, mândră, nemiloasă și asupritoare. Dumnezeu se întoarce către aceștia când spune în versetul 16: „Pentruce munți cu multe piscuri, purtați pizmă pe muntele pe care l-a ales Dumnezeu ca locaș împărălesc? Cu toate acestea Domnul va locui în el în veci". Traducerile Elberfelder, Rotherham și traducerea engleză revizuită a textului original, sunt în armonie desăvârșită cu partea cealaltă a psalmului și cu alte texte scripturale doveditoare.

10 Organizația pământescă a lui Satan, nu numai că se poartă provocător, ci privește cu ură și pizmă la organizația lui Iehova și la aceia, cari pe pământ reprezintă organizația lui cea mare. Pentru aceasta psalmistul își adresează cuvintele către organizația lui Satan, care în zilele acestea din urmă a întemeiat Liga Națiunilor, „idolul geloziei" și afirmă că fiind înlocuitoare este tot atât de bună, ba chiar și mai bună decât împărăția lui Dumnezeu. (Ezechiel 8:3-5). În zilele prezente Iehova este în templul său în Sion, a respins pe organizația lui Satan și îndeosebi pe partea religioasă a aceleia, și Basanul antițipic a devenit foarte supărat, pizmas și plin de ură. Pentru aceasta, privește organizația lui Satan, cum spune psalmistul, cu murmurare și cu ochi vicleni, și cu pizmă la organizația lui Dumnezeu. Mai cu seamă preoții făjarnici se uită cu pizmă la martorii lui Dumnezeu, cari formează o parte a organizației lui Dumnezeu; aceștia vorbesc cu asuprire și cu pizmă de martorii lui Dumnezeu, și declară cu glas tare, că ei, anume preoții falși reprezintă împărăția lui Dumnezeu pe pământ, însă de fapt ei fac parte din organizația lui Satan. Cum arată textul, psalmistul dă în știre după aceea organizației Diavolului, că Iehova a ales ca împărăția sa muntele Sion, și l-a ales de capăt și locuința lui Cristos, care va locui acolo veșnic, și că acuma organizația lui Satan trebuie să fie zdrobită cu desăvârșire. „Da, Domnul — ales Sionul, l-a dorit ca locuință a lui, și a zis: Aceasta este locul meu de odihnă pe vecie, voi

locui în el căci l-am dorit". — Psalm 132:13,14.

11 Cu ocazia împărțirii Canaanului, țara Basanului a fost dată seminției lui Manasse, care a reprezentat pe Iosif. Dar Dumnezeu în loc să aleagă muntele Basan, a ales de locuință a lui muntele Sion. Aceasta o arată lămurit verseturile 67 și 68 ale psalmului 78, citim: „Însă a lepădat cortul lui Iosif, și n'a ales seminția lui Efraim: ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubește".

12 O parte a vestii sau comunicării, cu vestirea căreia Dumnezeu a încredințat pe martorii lui de pe pământ, este versetul 16 al psalmului citat mai sus. Martorii credincioși ai lui Iehova, acuma se ocupă cu vestirea numelui și împărăției lui Iehova; ei cutreieră țara și dau în știre oamenilor, că Dumnezeu nu a ales de împărăție sau locuință a lui pe creștinătatea falsă, reprezentată prin Basan, deoarece aceea a fost deja lepădată: precum și aceea, că Dumnezeu nu a ales Liga Națiunilor, ca expresiunea politică de pe pământ a împărăției sale, cum au afirmat aceasta în mod fals conducătorii creștinătății false; ci din organizația lui generală — care este reprezentată prin muntele Sion — l-a ales Dumnezeu pe Cristos; și Cristos este alesul lui Dumnezeu, deci domnitorul de drept al pământului. Aceasta formează o parte a vestii, care trebuie vestită acuma; și aceasta nu se poate vesti, dacă omul face și neglijează sau nu vrea să descopere goliciunea organizației lui Satan.

13 Vestirea numelui și împărăției lui Iehova face de lipsă ca să se arate goliciunea organizației false și amăgitoare a lui Satan. Iehova dorește ca oamenii să cunoască adevărul, anume, că el este Dumnezeu Cel Prea Înalt, și că împărăția lui este speranța lumii; poporul pentru aceea se împărtășește în cunoștința aceasta, ca să aibă ocazie să scape din organizația lui Satan care este în pragul prăbușirii, și să se pună de partea lui Iehova și să primească ceea ce a pregătit pe seama acelorora, cari îl iubesc. Cunoștința aceasta o primește azi oamenii din partea martorilor lui Iehova, cari cutreieră țările și vestesc numele și împărăția lui.

Pregătire de războiu

14 Carele de război sunt simbolul războiului, și trezesc cugetarea, că a sosit ziua mâniei lui Dumnezeu și a executării judecății asupra dușmanului. Pentru aceasta spune psalmistul: „Carele Domnului se numără cu douăzecile de mii, cu mii și mii; Domnul este în mijlocul lor, venind din Sinai în locașul său cel sfânt". (versetul 17). Schmoller și Rotherham așa traduc: „Carele lui Dumnezeu sunt miriade [zeci de mii] mii de mii". Pentru a stabili, că în Scriptură carele închipuie echipamentul de luptă și pregătirile de luptă, precum și războiul, să observăm următoarele: „Și Iuă [Faraon] șase sute de care alese". (Ex. 14:7). Iabil regele Canaanului..... avea nouă sute de care". (Judecători 1:3). Filistenii cu o ocazie au adunat

treizeci de mii de care pentru o luptă împotriva lui Izrael. (1 Samuel 13:5). Dușmanul a trimis care și călăreși în Dothan, unde era Eliseu, despre aceasta citim: „Eliseu s'a rugat și a zis: Doamne deschide-i ochii să vadă. Și Domnul a deschis ochii servitorului, care a văzut muntele plin de cai și care de foc împrejurul lui Eliseu”. (2 Regi 6:17). Fără îndoială o oaste a îngerilor a lăbărit acolo. În legătură cu războiul Armagedonului stă scris despre Domnul: „Cu apele îți întorcesti vârful locuinței tale; din nori îți faci carul, și umbli pe aripile vântului”. (Psalm 104:3). „Căci iată Domnul vine într'un foc și carele lui sunt ca un vârtej; își preface mânia într'un jăratec, și amenințările în flăcări de foc. Căci eu foc își aduce Domnul la îndeplinire judecățile și cu sabia lui pedepsește pe oricine; și cei ucși de Domnul vor fi mulți la număr”. (Isaia 66:15,16). Aceste și alte texte asemenea dovedesc, că războiul Armagedonului nu va fi numai un eveniment simbolic, deoarece Dumnezeu vestește înainte scopul său, că va mătura organizația Diavolului de pe pământ. Să se păzească „Basanul” și aceia, cari caută să fie blânzi față de organizația blestemată a Diavolului. Oastea nevăzută a lui Dumnezeu înaintea plină de victorie. Rămășița lui Dumnezeu știind dinainte a cui va fi biruința pentru ea este un izvor de puteri înnoite și îi dă curaj, ca să continue cu cântarea.

¹⁵ După Rotherham versetul 17 al psalmului acestuia sună: „Carele lui Dumnezeu sunt miriade, mii de mii, Domnul Cel Prea Înalt a venit dela Sinai, în locașul lui cel sfânt”. Locașul sfânt al Domnului este pe muntele Sion. Pe muntele Sinai Domnul a făcut lucruri minunate. Dar pe Sion va face și mai minunate. Dovada este hotărât întemeiată, că evenimentele înfricoșătoare și minunate dela muntele Sinai, că demonstrarea puterii lui Dumnezeu, au fost simbolice și dovada aceasta o găsim în Evrei 12:18—29. Realitatea va întrece cu mult simbolul. Sionul este realitatea, și strămtorarea cea mai mare a lumii urmează după aceea, după ce Domnul vine la templul său pe muntele Sion. Psalmistul spune aici, că peste mai multe secole după demonstrarea simbolică a prezenței și puterii sale, va începe la demonstrarea prezenței și puterii sale adevărate și anitipice pe muntele Sion. A ridicat pe împăratul său pe muntele lui cel sfânt, Sionul, și a depus piatra de unghiul în Sion. (Psalm 2:6). Pentru aceasta a sosit timpul de judecată. „De aceea așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Iată pun că temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preș, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi. Voi face din neprihănire o lege, și din dreptate o cumpănă; și grindina va surpa locul de scăpare al neadevărului și apele vor ineca adăpostul minciunii. Căci Domnul se va scula ca la muntele Perazim, și se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-și facă lucrarea, lucrarea lui ciudată, ca să-și împlinească lucrul, lucrul lui nemoiauzit”. -- Isaia 28:16,17.

¹⁶ Iehova a introdus legământul legii simbolice pe

muntele Sinai. Antitipul este introducerea legământului nou, care se întâmplă pe muntele Sion, și pe care Domnul îl va executa în „locașul lui cel sfânt”, adică în templu. Cum s'a întâmplat în umbră „imagine”, așa se va întâmpla și în realitate. Cu ocazia introducerii legământului legii, Dumnezeu a stătut pe muntele Sinai și a săvârșit niște lucruri înfricoșătoare și minunate. „Fenomenul a fost atât de înfricoșător, încât Moise a strigat: Mă tem și tremur”. (Evrei 12:21). Aceasta arată, că intrădu-cerea legământului va fi precedată de războiul cel mare al Armagedonului; pentru aceasta vine la luptă Iehova cu „cu mii de mii” de care, „Domnul răzenește din Sion, glasul lui răsună din Ierusalim, de se sguđuie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului său, și ocrotirea copiilor lui Izrael. Și veți ști, că eu sunt Domnul Iehova, Dumnezeuul vostru”. (Ioel 3:16,17). Națiunile și popoarele din lume ar trebui să fie atente la avertisment, deoarece cuvântul lui Dumnezeu este clar și pe înțeles, și în acest fel comunică prevenitor, că ce se va întâmpla în curând cu organizația lui Satan. Martorii lui credincioși mânăși de devotament lor neegoist față de el, stăruind cu curaj și cu credincioșie vor continua vestirea numelui și împărăției Celui Prea Înalt.

Poziția sa înaltă

¹⁷ Evenimentul cel mai mare al timpului -- cum ne arată cuvântul lui Dumnezeu -- va consta din justificarea deplină a numelui lui Iehova. Justificarea aceasta va consta în poziția înaltă pe care Iehova o va ocupa în mintea și inima creațiunii întregi. Iehova a fost Cel Prea Înalt și acela va rămânea pentru totdeauna, însă aceasta mulți dintre oamenii de pe pământ nu au cunoscut-o. Ei trebuie să știe însă, că Iehova este Cel Prea Înalt, și numai atunci va ocupa la această poziție înaltă ce i se cuvine.

¹⁸ Psalmistul spune: „Te-ai suit pe înălțime, și luat prinși de războiu, ai luat în dar oamenii, chiar și răsvăriți, ca Domnul Dumnezeu să aibă o locuință” (versetul 18). Aplicarea întâia și simbolică a acestei profeții a avut loc fără îndoială pe vremea, când chivotul legământului a fost dus pe muntele Sion, într'un cort ridicat anume, arătând prin aceasta prezența lui Iehova pe muntele Sion. (1 Cronici 15:25). Întâia împlinire a acestei profeții poetice a avut loc atunci, când Isus s'a suit în cer de pe pământ, și în cer și-a ocupat locul de-a dreapta Celui Prea Înalt. (Luca 21:51). Papele 1:9—11; Isaia 57:15). Iehova, care este de-a pururea Cel Prea Înalt, nu putea să se înalțe și mai sus decât cum este. Deci profeția s'a împlinit atunci, când Isus Cristos, care este icoana perfectă a Părintelui său și primul reprezentant al Celui Prea Înalt, s'a înălțat la cer, cum citim: „De aceea este zis: S'a suit sus, a luat robia roabii, și a dat daruri oamenilor. Și acest „s'a suit sus”, ce înseamnă decât că înainte se pogorise în părțile năde jos ale pământului? Cel ce s'a pogorât este acelaș cu cel ce s'a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să

umple toate lucrurile". (Efeseni 4:8-10). Aceasta însă nu a fost împlinirea deplină a profeției. Ia seama la textele următoare:

¹⁹ „Dumnezeu se suie în mijlocul strigătelor de biruință. Domnul înaintează în sunetul trâmbiței”. (Psalm 17:5). „Cine s'a suit la ceruri și cine s'a pogorit din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a străns apele în haina lui? Cine a hărăzit toate marginile pământului? Cum se numește el și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta”. (Proverbe 30:4). „Izbăvitorii se vor sui pe muntele Sionului, ca să judece muntele lui Esau. Dar împărăția va fi a Domnului”. (Obadia 21). Acestea și alte texte sprijinesc concluzia, că Isus după ce s'a suit la mâna dreaptă a Părintelui său, încă nu a ajuns punctul culminant, și că suirea lui atunci nu era încă desăvârșită. Poziția lui cea mai înaltă constă întru îndeplinirea lucrului încredințat, anume justificarea lui Iehova. Acesta este lucrul cel mai important, ce trebuie să se execute; și Isus a trebuit să aștepte până ce va fi sosit timpul acela, cum arată clar Scriptura.

- Psalm 110:1,2; Evrei 10:12,13.

²⁰ Punerea deplină a pietrii de temelie în Sion pe vremea aceea, era încă numai un lucru din viitor. Terminarea punerii pietrii de unghiuri trebuia să aibă loc pe „înălțimea Sionului” sau pe Sion, muntele cel sfânt. (Vezi Ieremia 31:12). Piatra de unghiuri, care a fost disprețuită de anbele case ale lui Izrael, trebuia să fie înălțată și ridicată „în capul unghiului”. (Psalm 118 versetul 22). „Copilul bărbat” a trebuit să se nască din Sion, și să fie răpit la Dumnezeu și la tronul său împărătesc. (Apocalips 12:5). Aceasta corespunde întocmai cu profeția Domnului dată prin Ezechiel. (Ezechiel 17:22-23). Satan a voit să se înalțe, însă a fost silit să se pogoare jos pe pământ. Isus Cristos însă după înviere s'a suit în cer; și acum cu 19 secole mai târziu Isus Cristos se suie pe treapta cea mai înaltă și va curăți numele Părintelui său. Aceasta o va executa în biruința cea mare, pe care o va câștiga în războiul Armaghedonului.

²¹ Versetul 18 în traducerea lui Rotherham sună în felul următor: „Te-ai suit la înălțime, robii [pradă] ai dus cu tine, ai primit daruri, oameni, chiar și dintre răsvrătiți; ca să locuiești acolo, Iah, Elohîm!” Prinșii de războiu au fost aduși înainte în mijlocul unui cortaj sărbătoresc. (1 Regi 8:48). Așa a fost obiceiul la poporul tipic al lui Dumnezeu. S'a împlinit cumva profeția aceasta cu ocazia suirii lui Isus la cer? De oarece lupta pentru justificarea numelui lui Iehova era încă în viitorul depărtat, deci nici nu s'a început, era posibil, ca pe vremea aceea Isus să ieie o mulțime de prinși [pradă], cum spune traducerea versetului mai sus arătat? Timpul războiului, care va curăți numele lui Iehova, a sosit acum, și în împlinirea profeției acesteia va lua o mulțime de prinși [pradă]. Citim: „Cine duce pe alții în robie, merge și el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis, cu sabia”. (Apocalips 13:10). Deci profeția îl arată pe Isus Cristos, marele executor al lui

Iehova, cum duce ca prizonieri pe Satan și oștile sale în războiul Armaghedonului. „Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea a fost prins prorocul mincinos, care făcuse înaintea ei semnele, cu cari amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și se închinase iecănei ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul cu foc, care arde cu purcișă”. (Apocalips 19:20). După aceea urmează prinderea lui Satan: „El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechiu, care este Diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani”. — Apocalips 20:2.

²² Aceia cari vor ajunge în prinsoare în războiul Armaghedonului nu vor ajunge de vii în ceva temniță, ei vor intra morți în temnița morții, unde vor sta până la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos. Oștile lui Satan și încă el însuși vor ști fără îndoială chiar înainte de nimicirea lor în războiul Armaghedonului, că toți sunt pierduți, și că războiul acesta va pune capăt neleguirilor lui Satan și ale organizației sale, cari timp de mai multe secole s'au opus neconturbat și după bunul lor plac lui Iehova. Satan asemenea va fi între robii aceia, pe cari Isus Cristos îi va duce cu sine în cortajul sărbătoresc, și umilirea și dejosirea lui Satan o va vedea lumea întreagă. (Isaia 20:1). În judecata lui Iehova rostită de mult asupra lui Satan stă scris: „Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului! Cei ce te văd se uită fîntă mirați la tine, te privesc cu luare aminte și zic: Acesta este omul, care făcea să se cutremure pământul, și s'guduia împărățiile, care prefăcea lumea în pushe, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de războiu?” — Isaia 14:15-17.

²³ Despre cei înalți de pe pământ, cari, sprijinind pe Satan și stând împotriva lui Iehova Dumnezeu, s'au înălțat ei înșiși și pe alții, stă scris: „In ziua aceea Domnul va pedepsi în cer oștirea de sus, iar pe pământ pe împărații pământului. Aceștia vor fi închiși în groapă cum se închid prinșii de războiu și puși în temniță, și după un mare număr de zile vor fi pedepsiți”. (Isaia 21:21,22). Cuvintele „după un mare număr de zile” înseamnă în textul acesta sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Cristos, când Satan și oștile sale vor fi înviați din mormânt și după aceea vor fi nimiciți cu desăvârșire. — Apocalips 20:5,7-10; Lumină, vol. 2, pag. 207 (nemțește).

²⁴ În umbră Iacob a închipuit pe rămășița credincioasă de pe pământ, care aparține organizației lui Dumnezeu. Spre mângăierea rămășiței stă scris: „Căci Domnul va avea milă de Iacob, va alege iarăși pe Izrael, și-i va aduce iarăși la odihnă în țara lor [în starea potrivită]. Vor ținea astfel robii pe cei ce-i robiseră pe ei, și vor stăpâni peste asupritorii lor”. (Isaia 11:1,2). După aceea chiar în aceeași profeție amintită urmează cântecul de jale despre Satan și organizația lui, arătând în umbră în felul acesta soarta celui rău și a organizației sale.

Daruri

²⁰ Traducerea Elberfelder spune: „Tu ai primit daruri în oameni” [Züricher, Luther: pentru oameni; Schlachter, Schmoller: între oameni, până când Roterham traduce: „Tu ai primit daruri constătătoare din oameni, ba chiar și din cei răsvăliți”. Apostolul Pavel arată, că daruri de acest fel constau din oameni, unde spune: „Și el a dat pe unii apostoli; pe alții proroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători”. (Efeseni 4:11). Cuvintele apostolului sunt întrucâtva deosebite de cuvintele psalmului, și din pricina aceasta cuvintele trebuie să exprime o cugelare, care exprimă o mică deosebire dela aceea a profetei.

²¹ Pavel spune: „el a dat daruri”, până când psalmistul zice: „el a primit [sau luat] daruri”. Faptul este acela, că Isus Cristos, darurile acelea pe care le-a primit înainte cu nouăsprezece sute de ani dela Părintele său, le-a dăruit adunării [bisericii sale adevărate]. El a zis: „Am făcut cunoscut numele tău oamenilor, pe cari mi i-ai dat din lume. Ai tăi erau și lu mi i-ai dat; și ei au păzit cuvântul tău. Pentru ei mă rog, nu mă rog pentru lume, ci pentru aceea, pe cari mi i-ai dat tu; pentru că sunt ai tăi. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și eu vin la tine, sfinte Tată, păzește în numele tău, pe aceia pe cari mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi... și niciunul n'a perit, afară de fiul perzării” (Ioan 17:6, 9, 11, 12). Când sângele de împăcare a lui Isus a fost adus înaintea lui Iehova, atunci acești învățăcei credincioși și alții, cari au crezut în el au devenit de fapt niște daruri, pe cari Isus le-a primit, și pe cari le-a predat pentru desăvârșirea bisericii [a sfinților]. (Efeseni 4:11, 12). Aceasta dovedește, că „oamenii”, cărora Isus le-a dat daruri, nu era omenirea în general, ci erau membrele lui Cristos și unii ca aceia, cari au fost făcuți de membre, în vreme ce trăiau încă în corp; și darurile au servit la perfecționarea sfinților.

²² Fiindcă Isus a murit ca preț de răscumpărare pentru toți, astfel la timpul hotărât va trebui să primească în dar dela Iehova pe omenirea întreagă. Pentru aceasta va preda lui Iehova Dumnezeu împărăția după sfârșitul domniei sale. Pe timpul suirii în cer a lui Isus Cristos, încă nu a fost sosit timpul, ca să primească în dar și pe alții, afară de cei ascultători, cari ca „pârğa lăpturilor lui Dumnezeu și a mielului” vor umbra pe urmele pașilor lui. (Iacob 1:18; Apocalips 14:4). Pentru ca să primească pe alți oameni, chiar și pe cei egoiști și răsvăliți, trebuie să aștepte până la o zi de mai târziu.

²³ Când apostolul Pavel citează versetul 18 din psalmul 68, nu amintește cuvintele „chiar și cei răsvăliți”, și se pare că are un motiv bun pentru aceasta, deoarece atunci încă nu a fost sosit timpul hotărât pentru aceea, ca să primească pe unii ca aceia. Sfârșitul timpului de așteptare a sosit, și Iehova atunci a așezat pe Isus Cristos pe muntele

său sfânt, Sion. Isus acum a trebuit să ceară și să primească restul darurilor, pe cari le-a răscumpărat cu sângele său. Despre aceasta stă scris: „Cere-mi și-ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!” (Psalm 2:8). Versetul următor al psalmului spune: „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier, și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar”.

²⁴ Răsvăliții sunt darurile hotărâte pentru nimicire, până când alții sunt „vase ale îndurării”. (Romani 9:22, 23). Și darurile acestea pe care le primește Isus acum, le dă membrilor corpului său, întrucât le dă o parte la nimicirea răsvăliților. (Apocalips 2:26, 27). „Aceasta este o ciuste pentru toți credincioșii lui”, până când vor cânta cântecul. (Psalm 149:9). Răsvăliții trebuie să cuprindă pe unii, cari locuiesc într-un pământ uscat sau pustiu, inclusiv pe „omul fărădelegii”, pe „fiul perzării”. (Versetul 6). La timpul hotărât credincioșii împreună cu Domnul Isus Cristos vor lua parte și la binecuvântarea tuturor oamenilor ascultători și pentru aceasta vor avea parte și la daruri. - Luca 22:28-30; Apocalips 12:5.

²⁵ Cuvintele părții ulterioare din versetul optisprezece al psalmului sună: „Pentru ca Iehova, Dumnezeu să aibă o locuință în oameni, nota trad. engleze: la dânsii”. Aceste cuvinte nu se referese la cei răsvăliți, ci la alții cari vor da ascultare legilor împărăției lui Dumnezeu. „Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor”. (Apocalips 21:3). Această locuire la sau între ei, va avea loc în cursul domniei de o mie de ani ai lui Isus Cristos, și este reprezentată prin „cortul” sau „templul” de pe muntele Sion.

²⁶ Privilegiul de a avea parte acum cu Isus Cristos la aceea, ca să ducă la îndeplinire hotărârile lui Iehova, în timp ce pune mărturia lui Isus Cristos, și vestește vestea, că Iehova este Dumnezeu, și că ziua mântuirii sale a sosit și împărăția lui este aici, care este și speranța lumii, este un mare dar, pe care Isus, urmând voia Părintelui său, a Celui Prea Înalt, l-a dat urmașilor săi credincioși. Așa dar este un mare privilegiu, a avea o parte la justificarea numelui lui Iehova; și privilegiul acesta a fost dat lui Isus Cristos, și el a împărtășit pe urmașii săi credincioși în serviciul acesta plin de bucurie. În timp ce rămășița învațată să aprecieze din ce în ce mai mult darul și privilegiul acesta, crește și bucuria vestirii numelui și împărăției lui Iehova.

(Continuarea urmează).

Intrebări pentru studiul berean

- * 1. Pentru ce lasă Iehova acum să se vestească numele sau? Ce mijloace folosește? Ce este marele privilegiu, pe care îl înființează acum?
- * 2. Explică cuvintele: „Când a împrăștiat Cel Atotputernic pe împărați”.
- * 3-5. Explică cu citare de texte, însemnătatea și aplicarea cuvintelor: „Pareu nungea pe Falmon”.
- * 6. Este logic să tălmăcim numai în mod simbolic textele, care vorbesc despreuciderea ce va avea loc în războiul Armaghedonului de pe pământ?
- * 7, 8. Cuvintele: „Muntele Basanului este un munte al lui Dumnezeu”, ne dau cugetarea potrivită? Ce se pare că este redarea potrivită a versetului 15?
- * 9, 10. Justifică și explică întrebarea exprimată în versetul 16.
- * 11-13. Arată în ce măsură se referă versetul 16 la vestea, care este transmisă acum de martorii lui Iehova.
- * 11. Arată cu texte scripturale, că războiul Armaghedonului nu va fi numai un eveniment simbolic.
- * 15, 16. Cum se împlinește cuvântul profetic al versetului 17?
- * 17. Ce înțelegem sub „justificarea numelui lui Iehova”?
- * 18, 19. Explică expresiunea: „Te-ai suiat în mătălmie”.

și citează și alte texte referitoare, care sprijinesc concluzia.

- * 20. Pune față în față purtarea lui Isus, cu purtarea lui Lucifer și înțelege scama de rezultate.
- * 21-24. Explică aplicarea cuvintelor prin texte doveditoare din Isaia și Apocalips: „Tu ai luat o mulțime de prizonieri”.
- * 25, 26. Explică la lumina altor traduceri -- și a textului din epistola către Efeseni -- și a altor texte înrudite, cuvintele: „Ai primit daruri în pentru oameni”.
- * 27-29. Explică împrejurarea, că Pavel a lăsat afara cuvintele „chiar și răsvărați”, când a citit din psalmul 68:18. Cine sunt „vase ale mâinii făcute pentru peire”, și „vase ale îndurării, pe cari le-a pregătit mai dinainte pentru slavă” despre cari este vorba în Romani 9:22, 23? Asemănă soarta unei grupe cu a celeilalte.
- * 30. Ce cuget conțin cuvintele: „Ca Iehova, Dumnezeu să aibă o locuință”?
- * 31. Ce mare dar s'a dat urmașilor credincioși ai lui Isus Cristos? Cum se va dovedi, că ei într'adevăr prețuiesc darul și privilegiul acesta mare?

W. T. din 15 Aprilie 1932.

Legea desăvârșită

LEGEA lui Dumnezeu este dreaptă și desăvârșită. Regulele lui cu privire la ceea ce este potrivit și nepotrivit, sunt totdeauna drepte. O pricepere a acestor legi și ascultarea față de ele aduce totdeauna pace și bucurie. (Psalm 89:14; 19:7,8). Izrael a fost poporul ales al lui Dumnezeu, și a fost folosit din partea lui, ca să fie o umbră (imagi) a scopului lui cu omenirea întreagă. Legea, pe care a dat-o Izraeliților a făcut de cunoscut regulele lui de conduită, și a prezis lucrurile mai bune din viitor. Restatornicirea este una din cele mai însemnate părți ale scopului lui Dumnezeu, și în legea sa a fost stabilită foarte precis. Restatornicirea în lege era o cerință, de un lucru al dreptății. Dacă un om a furat un bou vecinului său, a fost silit la aceea, ca să-i restituie bou. Dacă o astfel de restituire era cu nepuință, pentru că hoțul nu avea avere, atunci omul însuși a fost nevoit să se vândă pe sine pentru fapta lui rea și să despăgubească astfel pe păgubaș.

Dacă un om a împrumutat un dobitoc de la vecinul său, și dobitocul a perit, atunci împrumutătorul a fost silit, ca să dea un altul în locul celui. „Dacă hoțul este prins spărgând, și e lovit și moare, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de omor față de el; dar dacă a răsărit soarele, va fi vinovat de omor față de el. Hoțul trebuie să dea înapoi ce este dator să dea; dacă n'are nimic, să fie vândut ca rob, ca despăgubire pentru furtul lui. Dacă un om împrumută altuia o vită, și vită își strică un mădular, sau moare în lipsa stăpânului ei, va trebui s'o plătească”. — Ex. 22:2, 3, 14.

După legea lui Dumnezeu, acela, care fie din neglijență, fie din voie a pus foc și a nimicuit averea aproapelui, trebuie să dea despăgubire pentru aceasta. „Dacă izbucnește un foc și întâlnește mădular în cale, și arde grâul în snopi sau în pi-

cioare, sau câmpul, cel ce a pus foc să fie silit să dea o despăgubire deplină”. — Ex. 22:6.

Pe mai departe în legea lui Dumnezeu pentru Izrael a fost prevăzut, că dacă cineva prin silnicie sau înșelăciune a ajuns în posesiunea bunului aproapelui său, ori dacă a găsit ceva lucru pierdut, și l-a tănuțit, ca să și-l însușiască, și astfel a păcătuit în aceasta, a fost silit ca să dea despăgubire pentru pagubă. „Când va păcătui astfel și se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat cu sîla, sau luat prin înșelăciune, sau încredințat lui, sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurământ strămb -- oricare ar fi -- să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincea parte din prețul lui, și să-l dea în mâna stăpânului lui chiar în ziua când își va aduce jertfa lui pentru vină”. — Leviticul 5:23, 24.

Pe baza legii lui Dumnezeu pentru Izrael, trebuia să se dea despăgubire pentru o vită omorâtă, care aparținea aproapelui. Dacă cineva a cauzat cuiva o vătămare trupească sau dacă a ucis cineva un om, atunci a trebuit să sufere tot aceiaș ca pedeapsă. „Cine va da unui om o lovitură de moarte, să fie pedepsit cu moartea. Cine va da unui dobitoc o lovitură de moarte, să-l înlocuiască. Vieță pentru vieță. Dacă cineva rănește pe aproapele lui, să i se facă așa cum a făcut și el; frântură pentru frântură, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte; să i se facă aceiaș rană, pe care a făcut-o el aproapelui său. Cine va ucide un dobitoc, să-l înlocuiască; dar cine va ucide pe un om, să fie pedepsit cu moartea. Să aveți aceiaș lege pentru străin ca și pentru băștinăș; căci eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”. — Leviticul 24:17-22.

Dacă cineva și-a pierdut averea prin cădere în mizerie, și un altul a pus mâna pe ea, atunci noul stăpân numai până la anul de veselie a putut și

o stăpânească, când trebuia să i se dea înapoi stăpânului cel dintâi, care a pierdut-o. „Să socotească anii dela vânzare, să dea înapoi cumpărătorului ce prisosește, și să se întoarcă la moșia lui. Dacă n'are ce să-i dea, ea să-i înapoieze banii, lucrul vândut să rămână în mâinile cumpărătorului până la anul de veselie, el să se întoarcă la moșia lui, și cumpărătorul să iasă din ea”. -- Leviticul 25:27,28.

Legea lui Dumnezeu este dreaptă, pentru aceea a stabilit în cuvântul său, că restatornicirea este o cerință a dreptății.

Restatornicirea este o demonstrație a îndurării și bunătății lui Dumnezeu față de creaturi. Bunătatea lui Dumnezeu rămâne în vece. (Psalm 118:1). Această regulă dumnezeiască s'a exprimat prin faptele lui Dumnezeu față de națiunea Izraelită. Națiunea aceea a călcat în repetate rânduri legământul, pe care Dumnezeu l-a făcut cu ei. Pentru a clarifica regula de bază a purtării potrivite și să-și dovedească îndurarea, a trimis pe profeții săi Izraeliți și i-a invitat, ca să se restabilească la armonia cu el. „Întoarce-te Izrael ne-credincios, zice Domnul. Nu voi arunca o privire întunecată împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul, și nu țin mânie pe vecie. Întoarceți-vă copii răzvrățiți, zice Domnul... Întoarceți-vă copii răzvrățiți, și vă voi ierta abaterile. Iată-ne venim la tine, căci tu ești Domnul, Dumnezeul nostru”. (Jeremia 3:12, 14, 22). Prin profețul său, Dumnezeu a dat în știere hotărîrea sa, de a arăta îndurare față de păcătoși, și pentru a le da ocazie pentru câștigarea binecuvântărilor restatornicirii. „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând”. (Isaia 55:7). Aceasta dovedește, că Dumnezeu este îndurat și plin de bunătate față de oameni, și că restatornicirea la viață va fi o mare demonstrație a dreptății și îndurării sale.

Darul de îndurare al lui Dumnezeu pentru oameni este viața. Un copil se naște, crește și se face bărbat, suferă multe dureri și osteneți, se îmbolnăvește, cade și moare. Mulți mor de timpuriu: alții ajung la o vârstă de șasezeci de ani și mai mult, și în urmă tot mor. După împrejurări numai puțini au trăit un jumătate de secol. Majoritatea mare moare în anii tinereții. Ce a voit oare Dumnezeu să spună, când a făcut pe David să scrie: „Tu întoreai pe oameni în țărână, și zici: Întoarceți-vă fiii oamenilor?”. (Psalm 90:3). Ce poate să însemne aceasta? Pentru ce trebuie invitat omul să se întoarcă? Răspunsul adevărat la întrebarea aceasta lasă să se cunoască clar, adevărul mare despre binecuvântările restatornicirii, pe cari Domnul le-a pregătit pentru omenire. Răspunsul adevărat nu se găsește în alt loc decât numai în cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărul.

Dumnezeu este Creatorul cerului și pământului. „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, luna și cei ce o locuiesc”. (Isaia 42:5; Psalm 24:1).

Dumnezeu a creat pământul pentru om și pe om pentru pământ. (Isaia 45:12, 18). Dumnezeu a creat mai întâi pământul; și după aceea „a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul s'a făcut astfel o ființă vie”. (Geneza 2:7). Felul și modul cum Dumnezeu a dat viață omului, este arătat clar în cuvintele acestea. El nu i-a dat niciun suflet nemăritat. El a creat pe om ca pe o ființă care respiră și simte, ori ca pe un suflet. În armonie cu aceasta a scris Iov: „Domnul a dat, și Domnul a luat, binecuvântat fie numele Domnului”. (Iov 1:21). În armonie cu aceasta a scris Moise, că Dumnezeu a luat înapoi darul său pentru oameni, anume, viața de pe pământ?

Legea lui Dumnezeu este o regulă de conduită: ea poruncește să se facă ceea ce este drept, și stabilește pedeapsa pentru faptele neapropiate. Față de călătorul de lege numai așa se poate păzi legea, dacă este legală cu ea și pedeapsa, care în caz de călcarea legii trebuie să fie executată. Contravenția fie cât de mică, ori cât de mare, în tot cazul este vătămarea legii. Deoarece legea este desăvârșită, și pedeapsa pusă în vedere trebuie să se execute. La început Dumnezeu a făcut o grădină frumoasă, pe care a numit-o Eden, și pe om l-a așezat în ea, ca s'o îngrijească. Aceasta a fost grădina lui Dumnezeu și nu a omului. Pentru aceasta a fost cu totul după dreptate, că Dumnezeu a stabilit o lege sau regulă, care trebuia să reguleze purtarea omului în grădină. Citim: „Domnul, Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Pozi să mănânce după plăcere din toți pomii din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânce, căci în ziua în care vei mănca din el, vei muri negreșit”. -- Gen. 2:16,17.

Negreșit, că scopul lui Dumnezeu a fost acela, ca să dea omului învătătura, că trebuie să dovedească ascultare deplină față de Creatorul său, dacă dorește să trăiască în etern, și că călcarea cu voia a legii va aduce cu sine pierderea dreptului de viață pe seama omului, când a prelins, din partea lui, să țină legea. Numai atâta a dorit, ca să se abțină dela săvârșirea unui anumit lucru. Aceasta a fost un lucru mic, și Adam putea prea ușor, ca să se păzească de ceea ce a fost oprit. Prin nesupunerea lui vădită față de acea lege, Adam a dovedit că nu prețuiește viața cum se cuvine, și că nu posedă iubire și mulțumire cuminică față de Dumnezeu, marele dăltător al vieții. Dacă Adam în urma gustării fructului oprit, ar fi putut călca legea lui Dumnezeu fără să aibă frică de pedeapsă, atunci putea să săvârșească și alte crime, fără să fie pedepsit. Însă dacă el ar fi iubit pe Dumnezeu, atunci nici prin minte nu-i trecea cândva, ca să calce legea lui Dumnezeu. Prin fapta lui, Adam a dat dovadă de egoismul lui mare din cale afară. A iubit mai mult să câștige lucrurile oprite, decât aprobarea lui Dumnezeu. El nu numai că nu s'a supus lui Dumnezeu, ba a învinuit și pe soția lui, și cu aceasta a pus vina pe Dumnezeu, care i-a dat soția.

Dintre toate celelalte motive, acesta este cel mai

important: Dumnezeu a comunicat legea sa și a comunicat și pedeapsa pentru călcarea legii. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să rămână nestrămutat. Dumnezeu trebuie să fie în armonie cu sine însuși și la el este chiar așa. Nu ar lucra consecvent, dacă ar da lege, și după ce cineva calcă legea aceea, atunci ar neglija sau nu ar executa pedeapsa propusă intențional. Aplicarea legii sale înseamnă, că trebuia să ia dela Adam viața, ce i-a fost dată. Dreptul de viață a lui Adam a atârnat de supunerea lui față de Creatorul său. Viața i-a fost luată din pricina nesupunerii sale. Din acest motiv l-a judecat Dumnezeu la aceea, ca să sufere pedeapsa prescrisă în lege. Textul legii aceleia a descoperit clar, că Adam a fost luat din pulbere elementele pământului, și după aceea a primit viață; că viața aceasta a trebuit să se ia înapoi dela dânsul, și el a trebuit să se întoarcă în puiere. — Gen. 3:17—19.

Executarea judecății lui Dumnezeu a durat vr'o 930 de ani. Dreptul de viață a fost retras dela Adam încă în timpul rostirii judecății. Omul a fost alungat din Eden, grădina Domnului și a fost constrâns la aceea, ca să se nutrească din fructele imperfecte din afară de grădina Edenului; s'a îmbolnăvit și după 930 de ani a murit. Copiii lui Adam s'au conceput și născut în timpul când peste ei era în curs judecata morții. Dumnezeu a înzestrat pe Adam cu puterea, ca să transmită viața urmașilor săi; dar dreptul de viață a fost luat dela

el, încă înainte de zămislirea copiilor săi, din care motiv apoi nici nu a putut transmite dreptul de viață urmașilor lui. Deoarece Adam el însuși a stat sub judecata morții, deci a fost păcătos, după regula naturală toți copiii lui s'au născut în păcat. Profetul Domnului în modul următor exprimă regula aceasta: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m'a zămislit mama mea”. — Psalm 51:5.

Astfel viața dela om a fost luată pe drept și legal. În urma acestui fapt s'a născut toți oamenii fără drept la viață. Aceștia trăiesc numai în urma îndăuinții lui Dumnezeu. Dacă oamenii vor primi cândva viață și drept de viață, îngrijirile pentru aceasta numai Dumnezeu poate să le facă. Faptul, că prin Moise a lăsat să scrie despre întoarcerea omului, dovedește deja în sine, că Dumnezeu se va îngriji despre aceasta.

După ce Iov a declarat: „Domnul a dat, Domnul a luat, fie binecuvântat numele lui cel sfânt”, a mai rostit următoarele: „Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc. Atunci m'ai chema, și ți-aș răspunde, și ți-ar fi dor de făptura mâinilor tale”. (Iov 11:14, 15). Deoarece declarația aceasta face parte din cuvântul lui Dumnezeu, formează o dovadă pe mai departe a scopului lui Dumnezeu, că va înlina oamenilor ocazie, pentru ca să fie restatorniciți la viață.

— W. T. din 15 Aprilie 1932.

Probarea profetilor falși și a celor adevărați

CU Samuel, ultimul judecător al nașunii lui Izrael, s'a început șirul propriu-zis al profetilor, pe cari i-a trimis Dumnezeu la nașunea aceea. Apostolul Petru dovedește aceasta, când spune: „De asemenea toți prorocii dela Samuel și ceilalți, cari au urmat după el, și au vorbit, au vestit zilele acestea”. (Fapte 3:21). Lucrul lui Samuel nu a fost acela, ca să vestească lucruri cari se vor întâmpla în viitor, ci serviciul lui a folosit atât contemporanilor săi, cât și aceluia, cari vor trăi mai târziu. Stând sub puterea și conducerea lui Iehova, a făcut un lucru de pregătire pentru împărăția peste Izrael. În zilele lui și în generația lui a fost folosit în mod deosebit, ca să servească pe Domnul. Înainte de timpul lui Samuel, și anume ca cel dintâi, Moise a ocupat un post strălucit ca profet și serv al lui Dumnezeu. Cu toate că serviciul lui Moise a fost conducerea poporului lui Izrael, totuși a depășit cadrul acesta. Moise a prevestit evenimente din viitor, și anume a prezis în general aceea, ce se va întâmpla cu poporul lui Izrael. În timp ce a vorbit în numele lui Iehova, a făcut unele din cele mai importante declarațiuni profetice, pe care le avem. El a profetit despre venirea marelui profet, pe care el, Moise, numai l-a închipuit. El a profetit, că un mare profet se va scula din mijlocul fraților săi; că el va fi un izraelit; și pe mai departe a pro-

phetit, că în toate câte va spune acel profet poporul trebuie să asculte de el, și că, dacă dorește să câștige aprobarea lui Dumnezeu, trebuie să se supună profetului aceluia mare. (Deuteronomul 18:15, 18). Atât Moise cât și Samuel erau vorbitori pentru Iehova. Pentru ca cineva să poată fi însemnat ca profet, se cere dela el mai mult decât numai atâtă ca să vorbească în numele Domnului. Samuel era un văzător, în care calitate a vorbit pentru Domnul și pentru conducerea directă a poporului său, și a tâlmăcit voia lui Dumnezeu cu privire la popor, și afară de aceasta a mai fost cunoscut și ca profet.

Despre punctul acesta ne raportează Sfânta Scriptură o întâmplare, când tânărul Saul și servitorul lui au căutat după Samuel; și spune mai departe: „Odinioară în Izrael, când se ducea cineva să întrebe pe Dumnezeu, zicea: Haideti să mergem la văzător. Căci acela, care se numește azi proroc, se numea odinioară văzător. Saul a zis slugii: Ai dreptate, haidem să mergem. Și s'au dus în cetatea unde era omul lui Dumnezeu. Și când se suiau înspre cetate, au întâlnit niște fete, cari ieșiseră să scoală apă; și le-au zis: Aici este văzătorul? — Samuel a răspuns lui Saul: Eu sunt văzătorul. Suiete înaintea rnea pe înălțime, și veți mânca astăzi cu mine. Mâne te voi lăsa să pleci, și-ți voi spune tot ce se petrece în inima ta”. — 1 Samuel 9:9—11, 19.

Izrael era poporul ales al lui Dumnezeu, folosit la aceea, ca să illustreze și să descopere scopul cu privire la poporul său din veacurile viitoare. A fost folosit în scopul, ca în legătură cu Izraelul spiritual să prezică lucrurile din viitor, adică să arate la aceia, cari pe baza credinței și devotamentului lor față de Dumnezeu, vor fi făcuți fiii lui Dumnezeu. Astfel Izrael a fost folosit la aceea, ca să prezică evenimente din viitor de așa natură, încât lucrarea lor se va întinde peste toate neamurile și națiunile de pe pământ. Imprejurările poporului Izrael erau aranjate în așa fel, încât orice întâmplare a avut loc cu ei, a umplut o comoară bogată cu cunoștințe importante pentru viitor. Cu ocazia creerii pământului, Dumnezeu a înmagazinat zăcămintele bogate de cărbune, minerale și metale pe scama omeniirii; iar în istoria Izraeliților s'a îngrijit de tezaurul bogat al adevărului și cunoștinței, spre binele tuturor acelor, cari la vremea sa vor căuta după adevăr.

Prin servii și profeții săi a comunicat acestui popor anumite vești, cari au fost însemnate spre binele generațiilor cari vor trăi în urmă. Îndeosebi însă spre binele tuturor urmașilor adevărați ai lui Isus Cristos. Cu toate că veștile acestea adeseori au servit scopuri momentane, însă îndeosebi la viitor s'au referit. Dintre veștile comunicate astfel, multe pe vremea comunicării lor nu au servit niciun scop, ba chiar nici profetul care le-a roștit nu le-a putut înțelege. Veștile de acest fel numai la timpul stabilit de Dumnezeu se puteau înțelege. Acest timp stabilit de Dumnezeu acum a sosit; și pentru aceasta este timpul, pentru un studiu mai îngrijit al profețiilor.

Timpul profețiilor mici, cum se numesc cei 16 bărbați dela Isaia până la Maleahi, s'a început în timpul, când căderea împărăției lui Izrael și împrăștierea poporului era în prag, și se întinde până la vremea, când Izraeliții s'au întors din Babilon, despre ce Dumnezeu prin Maleahi a făcut ultimele vestiri. La tot cazul este fapt, că toți profeții însemnați în Biblie dela Isaia și până la Maleahi, au fost servii lui Dumnezeu, și anume pentru generația aceea, din care au făcut parte. Pe baza scrierilor lor, cuvântul „profet” îndeosebi acum a primit înțelesul actual, deoarece au vorbit în mare parte numai despre lucruri din viitor. Profeții cari au trăit înainte de ducerea Izraeliților robii în Babilon, au profețit înainte nimicirea stăpânirilor mondiale ale Asiriei și Babiloniei, ceea ce atunci trebuia să se îplinească încă. Au prevestit și nimicirea Ierusalimului — acesta de fapt a fost un serviciu, împreună cu multe suferințe. Afară de aceasta au arătat la un timp din viitorul îndepărtat, când Evreii disprețuiți, persecutați, iarăși vor fi strânși la un loc, iarăși se vor stabili în patria lor și vor fi restatorniciți în harul deplin al lui Dumnezeu. Afară de acestea au vestit astfel de lucruri, cari se împlinesc în timpul nostru; astfel de lucruri, pe cari le poate vedea azi oricine, care urmărește cu atenție evenimentele în curs.

Deoarece aceste profeții în parte s'au împlinit

sau sunt în curs de împlinire, acum toți aceia, cari stau lângă Domnul pot să vadă în parte și aceea, ce va urma în viitorul apropiat. Evenimentele acestea ating pe întreaga omenire; și pentru aceasta studiul profețiilor îndeosebi în acest period de timp din istoria universală, este din cale afară de minunat, interesant și însuflă venerațiune. Cu ajutorul acestor profeții ajungem la o cunoștință mai mare a Celui Prea Înalt și vom fi în măsură să vedem ceva din lungimea și înălțimea și adâncimea iubirii minunate a lui Dumnezeu, pe care o exprimă față de omenire.

Profeții lui Izrael au afirmat, că vorbesc în numele lui Iehova. Vestirile lor le încep cu următoarele cuvinte: „Așa zice Domnul Iehova”. Și alții și-au bătut pieptul și au vorbit către popor, afirmativ tot în numele și din împuternicirea lui Dumnezeu, cu toate că Dumnezeu nu le-a dat drept la aceasta.

Pentru aceasta a fost de lipsă, ca poporul să poată face deosebire între profeții adevărați și cei falși. Dumnezeu a dat în știre un semn de recunoaștere, în urma căruia fiecare a putut să vadă clar. Și regula sau piatra aceasta de probă este bună în orice timp. Semnul acesta de cunoaștere, cum îl arată Scriptura, este următorul: „Poate că vei zice în inima ta: Cum vom cunoaște cuvântul pe care ni-l va spune Domnul? Când ceea ce va spune prorocul acela în numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n'ai teamă de el. (Deut. 18:21, 22). „Dacă se va ridica în mijlocul tău un proroc sau văzător de vise, care-ți va vesti un semn sau minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: Haideți după alți dumnezei, — dumnezei pe cari tu nu-i cunoști — și să le slujim!, să n'ascuți cuvintele aceluia proroc sau văzător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru vă pune la încercare, ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru din toată inima voastră și din tot sufletul vostru... Prorocul sau văzătorul acela de vise să fie pedepsit cu moartea. Să scoți astfel răul din mijlocul tău”. — Deut. 13:1—3, 5.

Din aceste și alte texte se poate vedea, că trei puncte trebuie să dovedească, că cineva de fapt este profetul și reprezentantul lui Dumnezeu: mai întâi: trebuie să vorbească în numele lui Dumnezeu; al doilea: o astfel de profeție care se referă la timpul viitor, așa și trebuie să se îplinească; al treilea: cuvintele profetului nicidecum nu pot să se extindă la aceea, ca să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, ci trebuie să-i îndemne la credințioșia și stăruința pe lângă Iehova. Chiar dacă un profet presupus vorbește în numele Domnului, și profeția lui se împlineste; dar dacă din cuvântarea lui reesă, că prin cuvintele sale caută să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, unul ca acesta a fost un profet mincinos, pe care a trebuit scos din popor și omorât.

Voin să amintim un caz. Ieremia profetul lui

Dumnezeu a profetit lui Izrael, că va ajunge în prisoare și va fi lăsat în Babilon și Babilonia va stăpâni peste toate celelalte națiuni. Pe vremea aceea un om cu numele Hanania a afirmat că este profetul lui Dumnezeu, prorocirile lui erau chiar contrarul cuvintelor profetite de Ieremia: el și pe mai departe a vestit pace Evreilor. La aceasta a răspuns Ieremia: „Dar dacă un proroc proroceste pacea, numai după împlinirea celor ce proroceste se va cunoaște, dacă este cu adevărat trimis de Domnul”. (Ieremia 28:9). Ieremia prin aceasta a arătat la regula dată de Dumnezeu. Pe Ieremia Dumnezeu l-a trimis la popor ca pe un proroc adevărat, iar Hanania a voia să convingă pe popor, că el este prorocul adevărat. La aceasta Hanania, profetul „a ridicat jugul de pe grumazul prorocului Ieremia și l-a sfărâmat. Și Hanania a zis în fața întregului popor: Așa vorbește Domnul, așa voi sfărâma peste doi ani, de pe grumazul tuturor neamurilor jugul lui Nabucodonosor, împăratul Babilonului. Prorocul Ieremia a plecat”. (Ieremia 28:10, 11). Declarația lui Hanania s'a contrazis în toate cu declarația lui Ieremia, și a servit la aceea, ca să întoarcă pe popor dela Dumnezeu.

La aceasta Dumnezeu a pus pe profetul său să declare următoarele: „Du-te și spune lui Hanania: Așa vorbește Domnul: Ai sfărâmat un jug de lemn, dar eu aceasta ai făcut în locul lui un jug de fier? Căci așa vorbește Domnul Oștirilor, Dumnezeuul lui Izrael: Pun un jug de fier pe grumazul tuturor acestor neamuri, ca să fie subjugate de Nabucodonosor, împăratul Babilonului, și-i vor sluji, și-i dau chiar și fiarele câmpului. Și prorocul Ieremia a zis prorocului Hanania: Ascultă Hanania! Domnul nu te-a trimis, ci tu însuși poporului o încredere mincinoasă. De aceea așa vorbește Domnul: Iată, te izgonesc de pe pământ și vei muri chiar în anul acesta; căci cuvintele tale sunt o răsvărire împotriva Domnului. Și prorocul Hanania a murit chiar în anul acela, în luna a șaptea”. (Ieremia 28:13--17). Deci Hanania ca un profet mincinos a fost descoperit și trimis în moarte.

Chiar așa este aceasta și azi. Și azi sunt unii,

cari afirmă că servesc lui Dumnezeu și afirmativ vorbesc în numele lui Dumnezeu. Vorbirile lor însă trădează, că sunt proroci falsi și nu sunt reprezentanți adevărați ai lui Dumnezeu. Din Scriptură reese că Dumnezeu este iubit, și față de aceasta profeti aceștia mincinoși declară, că Dumnezeu a făcut un lac mare în care arde pucioasă, și în acesta va chinui veșnic pe aceia, cari nu se unesc cu aceea ce învață ei. Deci aceste afirmațiuni caută să întoarcă pe oamenii cinstiți dela Dumnezeu. Aceștia afirmă că mulți sunt în purgator, pe cari îi pot scoate de acolo prin rugăciunile lor, și că ei pot face lucrul acesta. Și afirmațiunea aceasta a lor asemenea este mincinoasă, și are de scop ca să întoarcă dela Dumnezeu pe acei oameni cinstiți, cari nu vreau să știe de un astfel de Dumnezeu care chinuiește creaturile sale și la rugăciunea unui om imperfect le lasă libere.

Alți profeti mincinoși din contră spun poporului, că sângele lui Isus nu are putere de mântuire, și că oamenii prin propria lor năzuință pot să-și asigure mântuirea; și în interesul acesta Isus trebuie privit numai ca model de om bun, și trebuie să țină la instituțiunile lor și să urmeze învățăturile lor. Și aceste afirmațiuni sunt false și tot aceea înțese, ca să întoarcă pe oamenii cinstiți dela Dumnezeu, deoarece Dumnezeul adevărat nu este așa cum îl arată acești oameni. Iar alții spun, că Dumnezeu nu l-a creat pe om desăvârșit; omul nici nu a păcălunit, deci nici nu a căzut și astfel prețul de răscumpărare n'are nici o valoare reală. Ei afirmă că omul s'a născut în urma desvătării, și că din propria lui năzuință poate și se va și urea la desăvârșire. Și aceste afirmațiuni sunt false și sunt bune numai la aceea, ca să întoarcă poporul dela Iehova Dumnezeu.

Chiar din aceste amănunte ale învățăturilor lor se poate vedea cămărit, că acești profeti falsi ai creștinătății vor cădea în probă și că sunt profeti mincinoși și niște conducători spirituali falsi ai poporului.

W. T. din 15 Aprilie 1932.

Războiu și guvernare

ANUL 1914 înseamnă o schimbare în treburile omenirii. De atunci încolo poporul vede mult mai bine ca oricând, că ce mare lipsă este de o guvernare bună. Înainte de 1911 conducătorii națiunilor au făcut pe popor să creadă, că timpul războaielor a dispărut. Spre dovadă au adus înainte, că interesele comerciale ale diferitelor națiuni interzic, ca să se amestece în ceva războiu. La aceasta în 1911 dintr-o dată a izbucnit prăpădul lumii; și într'un timp scurt de necrezut au aruncat pe câmpul de luptă mai multe milioane de oameni, cari s'au ucis reciproc. Nimenea nu a fost în stare să-și explice, că pentru ce a trebuit să fie acolo.

În vremurile trecute războaiele s'au iscat între triburi în caz de ceva vătămare reală sau închi-

puită; ori au izbucnit între sisteme religioase în formă de neînțelegeri religioase; ori pentru stăpânirea anumitor țări. Iusă în războiul din 1914 toate națiunile fruntașe ale lumii, numite creștinătate, au luat parte și încă fără ca să cunoască cauza adevărată a războiului. Unele națiuni nu s'au amestecat direct în războiu, dar și acestea au avut de suferit mai pe alăta, ca părțile războitoare. Toate aceste stări au fost străine cu ocazia altor războaie din istoria omenirii.

Fiecare națiune încăierată în războiu are introdus obligamentul serviciului militar. Bărbați și femei au mers pe front. Bărbații s'au luptat, iar femeile au condus autocamioane, au servit în cantine, au îngrijit pe bolnavi și răniți. Războiul

domnea pe pământ, sub pământ, pe apă, sub apă și în aer; și aceasta a continuat, până când milioane și-au pierdut viața. În țară bărbații și femeile au fabricat arme, muniții, avioane și alte unelte de războiu. Alimentele diferitelor națiuni au fost confiscate de către guverne și poporului i-au dat alimente numai cu măsura. Chiar și copiii mici au colaborat, prin aceea că au primit hrană numai cu măsura, ca astfel să poată ajunge bărbaților cari luptau pe fronturi. Poporul a fost silit la aceea, ca să-și dea banii ca împrumut de războiu, guvernelor, sub cari trăiau. Tinerii au fost constrânși prin lege la aceea ca să meargă pe front și să ucidă pe aproapele lor, iar multora le-au confiscat averile numai în scopuri de războiu. Acesta a fost un războiu de fapt, în care „națiune s'a sculat împotriva altei națiuni”. Aceasta a tinut patru ani, cu o cruzime teribilă: până când în 1918 dintr-o dată s'a sfârșit: niciun popor, nici o singură națiune n'a câștigat biruință hotărâtă și nimenea nu a putut explica, pentru ce s'a oprit.

Acest războiu a fost prezis de profecie înainte că 19 sute de ani. Profecția numai după împlinirea ei se poate înțelege, când vedem, că faptele concrete se unesc cu cuvintele profecției. Profecția cea mare pe care a dat-o Isus Nazarineanul în 33 după Cristos, s'a împlinit între 1914—1918. După ce negura de fum a războiului mondial s'a curățit puțin, poporul cugetător a început să caute motivele războiului. Atunci a început să se clarifice unele și altele înaintea lui și întrucât continuă cu examinarea lucrurilor, le vede tot mai clare.

Democrația sau guvernarea poporului este un guvern al poporului, exercitat prin popor și pentru binele poporului. În timp de războiu se tot vorbea: „Războiul va asigura democrația pentru lume”. De-și aceasta a fost îmbrățișată în general și a fost foarte mult întrebuintată ca să înduplece pe popor să ia parte la războiu. Ea a găsit ecou între oamenii națiunilor. Pentru ce? De aceea, pentru că au dorit foarte mult o guvernare, care va reprezenta interesele poporului. Au recunoscut, că este lipsă de o guvernare puternică, care să asigure drepturile poporului.

Dar acum popoarele tuturor națiunilor știu bine, că orice cuvânt democrație a fost numai amăgire. Războiul nu a asigurat pentru popor dominația poporului, și nici nu a adus tămăduire niciunii popor sau națiune de sub soare. Cu ocazia cercetării acestor lucruri, chiar dacă am admite, că bărbații aceia, cari sunt răspunzători pentru izbucnirea și conducerea războiului, au făcut tot ce au putut, totuși oricine trebuie să recunoască, că rezultatul războiului nu este de loc mulțumitor. La zece ani după încetarea războiului, bărbații de stat conducători ai lumii exprimă cum s'au înșelat cu privire la rezultatele războiului. Ramsay MacDonald, membrul parlamentului englez exprimă cugetul multora, când declară următoarele:

„În Europa pace nu există. Guvernele sunt neputincioase. Se tem să facă ceva și astfel stau inactive, și lasă ca lucrurile să meargă din rău în mai rău”.

Lloyd George, care cu minte trează cumpănește stările așa după cum se prezintă acum după războiu a declarat următoarele:

„Un nou capitol se începe în istoria Europei și a lumii întregi, și anume cu un grad atât de mare de frică, asemenea căreia omeneșii n'a experiențat încă”.

În loc, ca războiul să fi adus lumii o guvernare a poporului, dimpotrivă a adus aceea, că peste multe națiuni domnesc dictatori militari, și poporul de rând aproape n'are niciun cuvânt în treburile guvernării. Multe dintre guverne domnesc într'un mod cu totul apăsător și cu tiranie. Cele mai înțunecate și mai nemiloase guverne, probabil că se află în statele mici Balcanice. Unele dintre aceste guverne, împotriva legilor lui Dumnezeu, precum și împotriva drepturilor omenești au format astfel de religii de stat, cari silesc pe supușii lor, ca să exercite o oareșcare formă de religie. Dacă careva dintre acești supuși, care într'adevăr iubește pe Dumnezeu, dorește să vorbească semenilor lui despre iubirea și bunătatea lui Dumnezeu și dacă încearcă să facă aceasta, atunci imediat îl deșin și îl aruncă în închisoare. Slujbașii nemiloși ai inchișorilor bat pe cei închiși cu ciomagul, îi chinuiesc și se poartă cu ei în tot felul neomenos. Acuzatului nu-i dau voie ca să fie judecat de niște jurați dintre popor; dimpotrivă îl aduc înaintea consiliilor de războiu și îl judecă fără cruțare. Îl pedepsesc nu că doar ar fi săvârșit vreun delict ori ar fi cauzat ceva pagubă semenilor lui, ci pentru aceea, deoarece a voit să lumineze pe semenii lui și a dorit să le ajute. Îl pedepsesc, deoarece adevărul, despre care vrea să pună mărturie, este contrar cu conduita guvernului tiran, sub stăpânirea căruia trebuie să trăiască. Popoarele și funcționarii națiunilor libere sunt scandalizați de pedepsele brutale și nemaiiuzite, cu cari lovesc pe oameni pentru credința și convingerea lor; dar sunt neputincioși, și nu pot interveni. Fiecare dintre aceste guverne fanatice, afirmă că are dreptul ca să pedepsească pe oricine, care îndrăznește să exprime o părere contrară părerilor religiei de stat, înăuntrul hotarelor țării.

În timpul războiului și imediat după el au izbucnit revoluții, cari au exprimat dorințele popoarelor pentru un guvern mai bun și mai liberal. Dar revoluționarii egoiști, în loc să îmbunătățească starea poporului, au făcut-o mai rea. Peste unele națiuni domnește bolșevismul, care în primul rând înseamnă un protest împotriva guvernelor, sub cari au fost nevoiți să trăiască. Cine privește liniștit și treaz dezvoltarea evenimentelor, este convins, că bolșevismul niciodată nu va asigura un guvern care să mulțumească pe popor. Bolșevismul este osândit la un eșec sigur și desăvârșit. Tot aceasta s'ar putea spune și despre comunism. Aceste mișcări radicale pentru formarea unui guvern al poporului, niciodată nu pot să aducă pace, prosperitate și fericire poporului. Multe alte națiuni ale lumii se tem foarte tare de bolșevism și aceasta se și poate înțelege. Orice formă de guvern, care neagă drepturile și privilegiile unei oareșcare pă-

luri a poporului, iar pe alte clase le favorizează din cale afară, desigur, că va ajunge la un sfârșit tragic. Monarhiile au fost aspre, nemiloase și tirane față de popor. Bolșevismul și comunismul sunt și mai rele. Niciun guvern, care nu este întemeiat pe onestitate și exercitat în dreptate, nu poate să ferească un popor.

Se zice, că dintre guvernele existente pe pământ, guvernul Statelor-Unite s'ar apropia mai mult de un guvern ideal. Niciun om cinstit dintre aceia cari cunosc împrejurările Statelor-Unite, nu poate să afirme, că este mulțumit cu guvernarea Statelor Unite. Este drept, că fondatorii Statelor-Unite au declarat, că fiecare om are un drept indiscutabil la viață, fericire și libertate, dar idealul acesta niciodată nu a fost realizat pentru popor. Este adevărat și aceea, că fondatorii guvernului au de-

clarat, că orice putere legală, guvernul o va câștiga prin votul poporului; dar acum poporul nu este întrebat nici de votul și nici de învoirea lui. Timp de câțiva ani după întemeierea Statelor-Unite au încercat, ca să realizeze principiile vestite, dar fără niciun rezultat. Constituția țării spune, că poporul trebuie să se bucure de libertatea cuvântului, de libertatea adunării și de libertatea conștiinței și îi stă în drept, ca să servească liber lui Dumnezeu amăsural conștiinței sale. Aceste hotărâri sunt ideale, însă factorii cari exercită puterea guvernării, zilnic le calcă. Funcționarii guvernului Statelor-Unite trebuie să depună jurământ, că vor servi și apăra interesele poporului, dar alți funcționarii mici, cât și cei mari, în atâtea rânduri au călcat deja jurământul acesta.

T. W. din 15 Aprilie 1932.

Scrisori

Bucurie pentru vestea din radio
Stimați domni!

Aș dori să vă felicit pentru programul frumos, emis ultima sâmbătă seara. A fost o plăcere adevărată a auzi pe judecătorul Rutherford vorbind atât de clar și nerăfios. Este un ajutor atât de mare a auzi un om în zilele acestea întunecate, care are o soție de mângâiere pentru inima Celui Prea Înalt și asupra binefacerilor sale, cari se revarsă asupra oamenilor, dacă se închină acestui Dumnezeu mare. Comerciantul meu de radio a fost cel dintâi, care a îndreptat atenția mea asupra acestui program și de atunci încolo a devenit un obiect general de distracție. Eu sper, că în scurt timp judecătorul Rutherford și părtașii lui vor apărea mai mult ca până acum în programul dv.

Primiți cele mai bune dorințe din partea noastră pentru dv. și pentru stațiunea dv. Să mângâiați multe inimi prin emisiunea luminii și a adevărului.

Cu toată stima,
Francis W. Coke.

Iubiți frați
Salutări iubitoare

Vă scriu, ca să vă dau în știre, că-mi stă în putință să ascult vestea împărăției dela fratele Rutherford prin stațiunea Normandie (Franța).

De sigur că vă încurajează când auziți că ce fiori de bucurie ne pătrund înima, când auzim vestea împărăției prin atmosferă, și se pare, că am ajuns mai

aproape de realizarea speranțelor noastre și a justificării numelui lui Iehova și a întemeierii depline a împărăției. Eu folosese un aparat Columbia cu 4 lămpi și cu o antenă în liber.

Noi recunoaștem, că singura bucurie este în serviciul Regelui, și că lucrul nostru este acela, ca să laudăm numele lui Iehova și suntem mulțumitori pentru privilegiu.

Salutându-vă călduros pe toți, sunt al vostru frate în Sion.

N. E. North St. Nazeing, Essex (Anglia).

„Mare bucurie“
Iubite frate Rutherford!

Numai vr'o câteva rânduri trebuie să-ți scriu, ca să-ți spun, că „păbarul meu dă peste el“. Am citit cartea „Justificare“ cu multă atenție, și acum citesc din nou cartea „Lumină“ după ce am citit-o de mai multe ori, și sunt convins, că toți aceia cari cu rugăciune au studiat cărțile „Lumină“, vor avea o apreciere mai mare față de cartea „Justificare“.

Cu ocazia răspândirii „Impărăția“ am avut o mare bucurie, deoarece a fost primită cu mulțumită din partea celor mai mulți oameni. Mă bucur de scrisoarea ta către unși „fiți totdeauna politicoși cu maniere frumoase“ etc.

Ce să mai spun frate iubit? „Mari și minunate sunt lucrările tale Doamne, Dumnezeule Atotputernic“; toată celelalte le știu.

W. M. Hersee, Kanada.

Textul pentru adunarea de declarațiune

Mercuri 17 August 1932

Ceice iubesc mântuirea la să zică fără încelare: Mărit să fie Iehova! -- Psalm 40:16.

Rămășița nu este așa de ocupată cu perspectiva de câștig personal și măreție personală în împărăție, ci este adânc interesată la lucrul, cu care a însărcinat-o Dumnezeu spre cinstea și justificarea numelui său. Ceice aparțin rămășiței nu sunt interesați în aceea, când vor intra în împărăție, ci în aceea, ca să fie credincioși și sinceri Domnului în împlinirea datorințelor impuse lor. Ei apreciază privilegiile lor și sunt sărguincioși cu hăgare de seamă la aceea, ca să arete aprecierea lor pentru aceasta. Fiecare membru

al rămășiței să se îndeletnicească pe deplin cu lucrul, prin care dovedește iubirea sa pentru Dumnezeu și Impărăția sa. Cece asigură păzirea este iubirea pentru Iehova; și rămășița dovedește iubirea sa prin devotamentul ei dezinteresat față de Dumnezeu, prin încrea cu bucurie a poruncilor sale. -- W. 1. 9. 31.

Mercuri 24 August 1932

Și veți ști că eu sunt Iehova, când mă voi purta cu voi având în vedere numele meu, și nicidecum după purtarea voastră rea, nici după faptete noastre stricte, casa lui Israel, zice Domnul, Iehova. -- Ezechiel 20:44.

Iehova s'a ocupat cu poporul său declarat de dragul numelui său. El a fost cu poporul său îndelung răbdător și indulgent, ca să deie naștere „unui popor pentru numele său” și numele său să fie justificat și cinstit. Adunarea lui Dumnezeu nu era înainte de 1918 fără greșală, însă Domnul și-a tras mâna îndărăpt (versetul 22, până când judecata sa a trebuit să se înceapă, anume în 1918. Poporul său de legământ în trecut desigur n'a făcut cu intenție rea obiceiuri făcătoare de ale creștinătății; însă cu toate acestea purtarea lor nicidecum n'a fost dreaptă; și Dumnezeu n'a putut să o lese să treacă neobservată. La timpul potrivit i-a făcut atenție la aceasta, după care ei s'au căut și s'au îndreptat, și aceasta a fost spre binele lor. - R. I. 264, 265.

Mercuri 31 August 1932

Temeli-vă de Dumnezeu, și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecării lui; și închinați-vă celui ce a făcut cerul și pământul. - Apocalips 14:7.

Rămășița credincioasă de pe pământ i-a aceste cuvinte și le dă mai departe. Iehova este Cel Prea Înalt, și adevărul aparține lui. Acest adevăr, că nu trebuie preamărit pe oameni, ci trebuie servit și laudat pe Iehova, a devenit acumă cu totul clar poporului său. Ceasul judecării lui Dumnezeu a sosit, deoarece el este la judecată în templul său, și acumă se prelinde dela poporul său urmarea regulilor dumnezeiești, pe cari le-a așezat pentru ei. Acesta este timpul, când lumea se închină lui Satan și organizației sale și când puterile conducătoare store cu de-a sila astfel de închinare. Rămășița credincioasă totuși refuză să cinstească sau să se închine vreunei oareșcare părți a organizației lui Satan, deoarece ea se închină lui Iehova Dumnezeu, care a făcut cerul și pământul, și tot ce este înăuntru. - I. I. 321.

Mercuri 7 Septembrie 1932

Ezechiel va fi un semn pentru voi. Veți face întocmai cum a făcut el. Și când sa vor întâmpla aceste lucruri, veți ști că eu sunt Domnul, Iehova. - Ezechiel 24:24.

Cecace s'a întâmplat în legătură cu Ezechiel, este numai o mică ilustrație a aceea, ce va întâlni înainte de toate „omul păcatului” și „creștinătatea organizată”. Dacă judecata începe la casa aceloră, cari sunt în legământ, ce va fi sfârșitul religioșilor organizați, cari n'au ascultat evanghelia lui Dumnezeu? „Și dacă cei neprihăniți scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și cel păcătos?” (1 Petru 4:17, 18). „Creștinismul organizat” n'are nici o posibilitate să trăiască mai departe. Clasa servului rău este arătată ca „fiul pierzării”, ce arată la nimicire sigură. Moartea femeii lui Ezechiel deaceea reprezintă, ce așteaptă pe „omul păcatului” și pe „creștinătatea organizată”. - R. I. 327.

Înălțați pe Iehova, împreună cu mine. Să laudăm cu toți numele lui! - Psalm 34:3.

Adevărul, pe care l-a primit servul, este acum în mijlocul său, de a exprima bucuria sa la preamărirea lui Iehova, și să arate dorința sa, ca și alți să-și unească glasul lor în cântarea gloriei lui Iehova. „Servul” știe să aprecieze, că în cei umiliți are ascultători atenți, și et zice cam în felul acesta: „Eu am cunoscut bunătatea lui Dumnezeu, și deoarece văd, că voi sunteți gata de a asculta, veniți dar și las' să înălțăm împreună numele său mare și să povestim allora despre faptele sale minunate și să vestim mărirea sa pe pământ”. Aceasta nu înseamnă așa ceva, că ascultătorul umil este provocat, ca simplu să cânte împreună o cântare cu buzele sale, ci înseamnă, că el este invitat, să ia parte la lucrul luminării allora despre Domnul și despre bunătățile sale și despre prietenia sa față de fiii oamenilor. Iehova a dat toate mijloacele pentru înălțarea numelui său, anume vestea adevărului în formă tipărită. - W. I. 5, 31.

Mercuri 21 Septembrie 1932

Veți fi spurcată astfel de tine însăți înaintea neamurilor, și vei ști că eu sunt Iehova. - Ezechiel 22:16.

Creștinătatea a semănat între țările păgâne degenerare și nelegiuire, așa după cum a lăsat Dumnezeu pe profetul Ezechiel să scrie. Ea, cu deosebire preoțimea ei și mai marii lumii sale, și-a însușit în mod înșelător, ceea ce aparține poporului obișnuit; ea l-a apăsă și continuă să-i apese; și a bătut pe poporul lui Dumnezeu, l-a urmărit și l-a tratat rău și a adus mare ocară pe numele lui Iehova. Scopul lui Dumnezeu acum este, să se facă cunoscuți și să expună nelegiuirea. Dacă ei n'ar face aceasta, atunci aceia la cari nu le pasă de ei și de legile sale, n'ar fi aduși acolo să afle cine este Iehova și nu vor ști, că el nu aprobă nelegiuirea. Pentru numele său va judeca pe cei răi și le va plăti totul. Numele său trebuie justificat. - R. I. 288, 289.

Mercuri 28 Septembrie 1932

Să ne bucurăm, să ne veselim și să-i dăm slavă! căci a venit nunta mielului. - Apocalips 19:7.

Aceasta este singura nuntă care are loc în cer. De aceea nunta mielului este un prilej de mare bucurie în cer, și celele cerești dau lui Iehova cinste și mărire, deoarece el este acela care a întocmit nunta. Cupința miresei și a mirelui deaceea înseamnă un pas pe jumătate departe în realizarea scopului marelui spre justificarea cuvântului și numelui său. Unirea mirelui cu mireasa va aduce dovadă definitivă, că între creaturile lui Dumnezeu se află deacelea, cari păzesc sinceritatea lor și îi sunt credincioase, ce a fost ilustrat în legătură cu Iov. Iehova este marele Rege, care face nuntă fiului său Isus Cristos, și lui trebuie să-i fie adus cu acest prilej cinste și mărire. - I. I. II. 151.

